

Genesis 28:10-22

Volg [hierdie skakel](#) om na die verhaal van *Jakob se droom* te **luister**.

Hier volg die storie van *Jakob se droom* as jy wil **saamlees**:

Daar is 'n jongman wat op 'n grondpad loop. Alleen. Sy hare is deurmekaar. Sy klere is stowwerig. Hy kyk elke nou en dan oor sy skouer. Is daar dalk iets of iemand wat hom agtervolg?

Maar nee. Niemand volg hom nie.

Dit maak hom nog nie gerus nie. Want sy naam is Jakob. En vandag is die slegste dag van sy hele lewe.

Kom ek vertel jou wat gebeur het.

Jakob het 'n ouer broer gehad. Sy naam was Esau. En Esau was nie sommer 'n

gewone broer nie. Esau was gróót. Esau was harig. Esau het heeldag met sy pyl en boog in die veld rondgehardloop om diere te jag. As jy Esau se hand geskud het, sou jy gedink het jy het aan 'n beer se poot gevat.

En Jakob? Jakob het by die huis gebly. Hy het graag kos gekook. Hy het rondgeloopt en gedink. Hy was die slim een. Die kunstige, stil een.

En Jakob het iets bitter sleg aangevang.

Hy het sy broer geflous. En hy het sy pa bedrieg. Alles om iets te kry wat eintlik Esau s'n moes gewees het.

En toe Esau dit uitvind, was hy kwáád vir Jakob.

Baie baie kwaad.

Hy het sy hande sommer sulke vuiste gemaak en enigiets geskop wat naby hom was.

Jakob se ma het toe vir hom gesê: “Jakob, jy moet liever loop. Nou. Pak jou goed en hardloop so ver as wat jy kan. Loop na jou oom toe, hy is baie ver van hier af. En moenie jou gesig weer hier kom wys nie. Nie vir 'n lang tyd nie.”

So hier loop Jakob nou. Op die grondpad. Alleen. Met niks behalwe die klere aan sy lyf en 'n sakkie kos nie. Hy weet dat hy self hierdie gemors gemaak het.

Jakob loop en hy loop en hy loop.

Sy voete begin seer raak. Sy maag begin grom. Hy praat met homself, want daar is niemand anders om mee te praat nie.

“Baie goed gedoen, Jakob,” sê hy vir homself. “Báie goed gedoen. Kyk net waar is jy nou.”

'n Bietjie later: “Ek het nie eers reg ingepak nie. Ek het skoon vergeet van 'n warm kombers.”

“En ek dink ek het verkeerd geloop. Hierdie pad lyk nie meer bekend nie.”

Die son begin sak. Die lug word oranje, dan rooi, dan donkerpers, dan donker.

Jakob kyk om hom rond en sy hart sak in sy skoene.

Want hier, op hierdie plek... Sjoel! Hier is niks.

Geen huis nie. Geen tent nie. Geen vriendelike oom of tannie wat sê “kom slaap hier vanaand” nie. Net klippe. Klippe links. Klippe regs. Klippe agter. Klippe voor.

Dit is die klipperigste plek wat hy al ooit gesien het.

“Fantasties,” mompel Jakob. “Eenvoudig fantasties.”

Jakob gaan sit op een van die klippe. Hy is moeg. Só moeg, dat hy amper nie eers meer kan dink nie. Hy moet slaap. Maar waar?

Hy kyk om hom rond. Klippe, klippe en nog klippe.

En toe kry hy 'n idee. 'n Baie, báie slegte idee.

“Okei,” sê hy. “Kom ons probeer dit.”

Hy kies die klip wat die minste klipperig is. Eintlik is dit nog steeds 'n baie klipperige klip, maar dis beter as die res. En hy sit dit neer waar sy kop moet lê.

'n Klip. As 'n kussing.

Jakob gaan lê.

“Oeee! Eina!”

Hy skuif. Die klip is te hoog.

“Ow!”

Hy draai op sy sy. Die klip druk teen sy oor.

“Agge nee man!”

Hy draai terug. Die klip druk in sy nek. Hy draai weer om. Die klip druk teen sy wang. Hy probeer sy arm onder sy kop sit. Na 'n rukkie voel sy arm dood.

“Dít,” sê Jakob hardop vir die donker lug, “is die slegste kussing wat nog ooit bestaan het. In die hele wêreld. Ooit.”

Hy sug.

“Dit is die slegste nag van my hele lewe.”

Sy oog sien skielik die sterre raak. Hy dink aan sy ma. Hy dink aan sy broer en sy pa wat nou kwáád is vir hom. Hy dink aan hoe dit alles sy eie skuld is.

“Dis waar ek hoort,” fluister hy. “Hier tussen die klippe. Alleen. Waar niemand my kan sien nie.”

En sy oë raak swaar. En swaarder. En swaarder.

En Jakob raak aan die slaap.
En toe gebeur iets.

Jakob droom.

Maar dit vóél nie soos ’n droom nie. Dit voel rêrig. So rêrig, dat hy later nooit sou kon sê of dit nou gebeur het of nie.

Hy sien iets.

’n Trap.

Maar nie ’n gewone trap nie. Hierdie trap begin by die grond reg langs hom. Daar tussen die klippe waar hy lê. En dit gaan op. En op. En op. Al die pad, tot bo in die hemel.

En op die vreemde trap is **engele**.

Baie engele. Party loop op. Party loop af. Op en af en op en af, asof dit ’n baie besige hoofweg is tussen die hemel en die aarde. Soos ’n trap in ’n baie, baie groot winkelsentrum. Behalwe, dit gaan tot in die hemel!

En Jakob lê op sy klip en hy kyk.

En toe, van bo af, kom ’n stem.

“Jakob!”

Jakob se asem haak in sy keel vas. Hy ken nie hierdie stem nie. Maar diep binne-in hom weet hy. Dit is God.

“Jakob, Ek is hier!”

En Jakob kan nie ’n woord uitkry nie. Want hoekom sou God met hom praat? Hier? Nou? Ná alles wat hy aangevang het?

Maar die stem gaan aan.

“Ek is by jou, Jakob. Waar jy ook al gaan, Ek sal by jou wees. Ek gaan jou nie los nie. Eendag sal Ek jou weer hierheen terug bring. En uit jou sal daar ’n groot, groot familie kom. So baie mense, dat jy hulle nie kan tel nie.”

“Ek is hier, Jakob. Al het jy gedink Ek is nie.”

Jakob skrik wakker.

Sy oë vlieg oop. Die son kom net mooi op. Die lug is ligpienk. En daar, reg onder sy kop, is die klipkussing.

Dieselfde klipperige, ongemaklike, slegste-kussing-wat-ooit-bestaan-het klip.

Jakob gaan stadig regop sit. Hy kyk om hom rond.

Dieselfde klippe. Dieselfde oop, verlate plek. Dieselfde pad. Niks anders as gister nie. Geen engele nie. Geen trap nie.

Jakob se mond hang oop. En sy oë is groot. En hy sê iets, heeltemal sag, vir homself.

“Die Here is regtig hier. Op hierdie plek. En ek het dit nie eers geweet nie!”

Op hierdie plek. Hier, waar hy gedink het hy hoort. Hier tussen die klippe, waar niemand hom kan sien nie.

Hier was God die hele tyd.

Jakob staan op.

En weet jy wat doen hy?

Hy vat daardie klip. Ja, daardie slegste-kussing-klip. En hy sit dit regop, soos ’n klein monumentjie. Sodat hy, en enigiemand anders wat ooit hier verbykom, kan onthou: op hierdie plek het iets gebeur.

Hy gee die plek ’n naam. Hy noem dit Bet-El. Dit beteken “God se Huis.”

Snaaks, né? Om 'n klipperige, verlate plek "God se Huis" te noem. Maar dis presies wat Jakob doen.

En toe tel hy sy sakkie op, en hy loop verder aan met die pad. Nog steeds alleen. Nog steeds met die gemors wat hy gemaak het. Nog steeds met 'n lang pad voor hom.

Maar nie meer regtig alleen nie.

Dalk was jy al op 'n plek waar jy gedink het: hier hoort ek nie. Of hier sal niemand

my kom soek nie. Hier is ek te alleen, of te bang, of te sleg.

Dalk was jy reg. Dalk was jy heeltemal verkeerd.

Maar God het 'n snaakse gewoonte. God daag op op die mees onverwagse plekke. Op die klipperigste plekke. By die mense wat dink hulle verdien dit die minste dat God na hulle toe kom.

Op plekke soos Bet-El.

Vir ouerharte

Dié verhaal kom uit Genesis 28:10–22. Jakob is hier nie op 'n mooi geestelike hoogtepunt nie. Hy is op vlug. Hy het sy broer geflous, sy pa bedrieg en nou slaap hy alleen in die oop veld met 'n klip onder sy kop. Dit is juis belangrik om dit raak te sien: **God ontmoet Jakob nie wanneer hy alles reg het nie, maar wanneer hy stukkend, bang en onseker is.** In die droom sien Jakob 'n trap tussen hemel en aarde, met engele wat op en af beweeg. Dan hoor hy die Here se stem. God herhaal die groot beloftes van land, nageslag en seën, maar die hart van die gedeelte lê in een sin: "Ek is by jou ... Ek sal jou nie los nie." Hierdie verhaal help ouers en kinders om te sien dat God se teenwoordigheid nie net by netjiese, heilige plekke hoort nie. Soms ontmoet God mense op die klipperigste plekke van hulle lewe.

Wat hierdie storie vir kinders wys

- God kan mense ontmoet op plekke waar hulle alleen, bang of skuldig voel.
- God is nie net in groot, mooi, spesiale plekke nie. Hy is ook by ons in gewone en moeilike plekke.
- God los nie Sy mense nie. Hy bly naby en hou vas aan Sy beloftes.

Gesels met jou kind

Jy kan eenvoudig saam vra:

- Hoe dink jy het Jakob gevoel toe hy daardie aand alleen moes slaap?
- Hoekom dink jy het God juis daar met Jakob gepraat?
- Was jy al op 'n plek waar jy alleen of bang gevoel het?
- Wat beteken dit vir jou dat God gesê het: "Ek is by jou"?

- Hoekom dink jy het Jakob die klip regop gesit en die plek 'n naam gegee?

'n Dieper gedagte vir ouers

Kinders hoor maklik die wonder van die droom raak: die trap, die engele, die stem uit die hemel. Maar die dieper troos van hierdie gedeelte lê in iets anders: **Jakob verdien nie hierdie ontmoeting nie**. Hy is nie die held van die oomblik nie. Hy is eerder 'n jongman wat met die gevolge van sy eie verkeerde keuses leef. En tog kom God na hom toe. Dit beteken nie sonde maak nie saak nie. Dit beteken wel dat God se genade groter is as ons gemors. Vir ouers is dit 'n belangrike waarheid om stadig saam met kinders te beleef. Ons wil nie vir kinders leer dat God net naby is wanneer hulle mooi optree nie. Ons wil hulle help ontdek dat God ook mense opsoek wanneer hulle skaam, bang of deurmekaar is. As jou kind vra: "Hoekom het God nog met Jakob gepraat nadat hy verkeerd gedoen het?" kan jy sê: "Omdat God nie opgee met mense nie." Bet-El leer ons dat daar plekke in 'n mens se lewe is wat eers leeg en hard lyk, maar later heilige herinnerings word omdat God juis daar naby gekom het.

